

Забидий / ВАХИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 447-ҳадис

447/790 – عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي وَقَاصٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ صَلَّى إِلَى جَنْبِهِ ابْنُهُ مُصْبَعٌ، قَالَ: فَطَبَّقْتُ بَيْنَ كَفَّيَّ، ثُمَّ وَضَعْتُهُمَا بَيْنَ فَخِذَيَّ، فَنَهَاهَنِي أَبِي وَقَالَ: كُنَّا نَفْعَلُهُ فَنُهَيْنَا عَنْهُ، وَأُمِرْنَا أَنْ نَضَعَ أَيْدِيَنَا عَلَى الرُّكَبِ.

447.790 Мусъаб ибн Саъд айтади:

«Отамнинг ёнида намоз ўқидим. Кафтларимни бир-бирига ёпиб, сонларим ўртасига қўйиб олдим. Шунда отам мени бундан қайтариб: «Биз ҳам шундай қилар эдик, кейин ундан қайтарилдик ва қўлимизни тиззага қўйишга буюрилдик», деди».

Манба: hadis.islom.uz

